

Изъ Мардего Гурко тръгнълъ на 25 и зель пътя презъ Михалци, Яаларитѣ, Каябунаръ и Белѣковиць; той водялъ съ себе една драгунска бригада, единъ гвардейски полускадронъ, 16-та конна батарея. Генералъ Гурко распоредилъ да има отзадъ си нужната войска за подкрѣпление и помощъ, а на останалитѣ части отъ своя отрядъ поръчалъ да пазятъ мѣстата си.

Щомъ преминълъ Каябунаръ, Генералъ Гурко забѣлѣжилъ отъ върха на високата и скалиста гора, на Истокъ отъ селото, турска войска, събрана на една висока поляна подъ гората. Но колко е била тѣзи турска сила отъ *суварии*, Гурко не можалъ да узнае. За това той распуснълъ противъ нея единъ взводъ подъ началството на штабсъ-капитана Савина; когато съгледали, че Савинъ иди къмъ тѣхъ, турцитѣ суварии тръгнали на срѣща му. Штабсъ-капитана видѣлъ, че турцитѣ нѣматъ повече отъ 300 души, спрѣлеа и поченълъ да гърми върху тѣхъ за да не имъ даде време да се уреждатъ. Тозъ часъ на Савина дошли на помощъ отъ гората единъ гвардейски полускадронъ и единъ дивизионъ драгуни. Турцитѣ разбрали, че нѣма да я искаратъ на глава, възсѣднжли по скоро на своитѣ конѣ и бързишкомъ тръгнжли къмъ Търново; това тѣхно отстъпванье подъ огъня на рускитѣ конни орждия, малко-по-малко са обърнѣло на бѣгъ. Гвардейския полускадронъ и дивизиона на драгунитѣ погнжли неприятеля: всичката останѣла кавалерия и артилерия са спуснжли подирѣ имъ, а на гората останѣло само една сотня отъ Донския № 26 полкъ съ двѣ конни орждия да прикривать отстъпваньето, ако станяло нужно.

Било четири часа подиръ пладня. Войскитѣ на генерала Гурко зели да приближаватъ къмъ Търново. Турцитѣ оставили града, преминжли на дѣсния брѣгъ на Янтра и зели да отстъпватъ къмъ Османъ-Пазаръ презъ